

sygn. akt **II K 687/17**

PR 1 Ds 505.17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Brzegu w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Juzwiszyn

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Krysiuk

W obecności oskarżyciela publicznego z PR Brzeg – asesor Monika Chrzanowska – Deja

Po rozpoznaniu w dniu 19/03/2018r.,21/05/2018r. w Brzegu

Sprawy G. G. (1)

s. K. i B. z domu B.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 01 kwietnia 2017 r około godz 12:45 -12:50 w S. woj. (...) na terenie boiska szkolnego do piłki nożnej działając publicznie bez powodu i okazując rażące lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego oraz wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą co do której materiały wyłączone do odrębnego prowadzenia brał udział w pobiciu T. G. w ten sposób iż używając siły fizycznej popchnął pokrzywdzonego który to przewrócił się na ziemię po czym uderzył pięścią w głowę oraz kopał po całym ciele przez co naraził pokrzywdzonego na wystąpienie skutku określonego w art. 157§1 kk w wyniku czego T. G. doznał obrażeń ciała lekkiego stopnia wstrząśnienia mózgu ,stłuczenia głowy w okolicy ciemieniowo potylicznej ,otarcia naskórka okolicy zewnętrznej oczodołu lewego ,stłuczenia klatki piersiowej i barku lewego

tj. o czyn z art. **158§1 kk w zw z art. 57a§1 kk**

I. uznaje G. G. (1) za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 57a§1 kk i za to na podstawie art.158 §1 kk w zw. z art. 57a §1 kk . orzeka karę pozbawienia wolności w wysokości 8 (ośmiu) miesięcy,

II. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt I kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 73 §1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

IV. na podstawie art. 72 §1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby,

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w razie zarządzenia jej wykonania zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie tj. w dniu 09/04/2017 roku od godz. 06.40 do godz. 15.02,

VI. na podstawie art. 57a §2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. G. nawiązkę w kwocie 500 zł,

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 u.o.o.w.s.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.077,23 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 180 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 687/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

1 kwietnia 2018 roku w S. w godzinach 11-12.20 rozgrywany był mecz pomiędzy drużynami trampkarzy. Po meczu na teren miejscowości przyjechało kilka samochodów osobowych. Między innymi F. (...) o nr rej (...), A. o nr rej (...) oraz F. (...) o nr rej (...). Z samochodów tych wysiadło około trzydziestu mężczyzn, którzy przeskoczyli przez mur znajdujący się pomiędzy ulicą a boiskiem krzyząc „To my kibice (...)”, „Cała Polska w cieniu (...)”. Kiedy znaleźli się za ogrodzeniem zaczęli biegać po boisku bijąc bez powodu napotkanych uczestników meczu. W pewnym momencie oskarżony G. G. (1) podbiegł do T. G.. Wpadł na niego, popchnął go i przewrócił na ziemię. Następnie kilka razy uderzył go pięściami po głowie i go kopał po całym ciele. Odbiegł na chwilę. W tym czasie podbiegł do niego inny mężczyzna i rzucił rowerem w pokrzywdzonego., Po chwili wrócił oskarżony i ponownie zaczął go uderzać pięściami po głowie i kopać. Pokrzywdzony na skutek zdawanych ciosów przestał się ruszać. Wtedy oskarżony zostawił go i pobiegł dalej. Następnie wszyscy mężczyźni wrócili do samochodów i odjechali z miejsca zdarzenia.

Dowód :

Zeznania świadka T. G. , k 425

Zeznania świadka M. C. (1), k. 426, 443

Zeznania świadka I. K., k. 425-426

Zeznania świadka G. K., k. 426

Częściowe zeznania świadka W. D.,k. 426,334

Zeznania świadka Z. Ś., k. 426-427

Częściowe zeznania świadka J. P. (1), k. 426-427, 443

Zeznania świadka A. L., k. 427

Zeznania świadka P. S., k. 427

Zeznania świadka K. S., k. 428

Zeznania świadka J. K.,k. 428

Zeznania świadka A. czarnik, k. 428

Zeznania świadka D. N., k. 428

Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, k. 24-25

Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego, k. 28-31

Dokumentacja fotograficzna, k. 34-35

Zeznania świadka D. N., k.

Dokumentacja poglądowa, k. 142-180

Protokół oględzin rzeczy, k. 181-182

Materiał poglądowy, k. 184

Raport historii działania, k. 186-193

Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, k. 272

Dokumentacja fotograficzna, k. 276-282

W wyniku pobicia u T. G. stwierdzono obrażenia ciała w postaci: lekkiego stopnia wstrząśnienia mózgu, stłuczenia głowy w okolicy ciemieniowo-potylicznej, otarcia naskórka okolicy zewnętrznej oczodołu lewego, stłuczenia klatki piersiowej i barku lewego.

Dowód:

Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, k. 272

Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego, k. 28-31

Zeznania św. T. G. , k. 425

Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, k. 24-25

Oskarżony G. G. (1) jest kawalerem. Posiada wykształcenie zawodowe, jest elektromechanikiem. Ma jedno dziecko na utrzymaniu. Pracuje w formie V. we W. i zarabia ok 2000 złotych netto. Nie był karany. W swoich wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Dowód:

Dane osobopoznawcze dotyczące oskarżonego, k.391

Karta karna dotycząca oskarżonego , k.390

wyjaśnienia oskarżonego ,k . 423

Sąd zważył co następuje :

Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu mu przypisanego, w ocenie Sądu, nie budzą wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach M. C. (1), pokrzywdzonego T. G. a częściowo na zeznaniach W. D., J. P. (1) i D. N. składanych w trakcie postępowania przygotowawczego jak i tymi przed Sądem. Nadto Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia w szczególności osób przybyłych samochodami w dniu zdarzenia do S.. Zauważyć należy, iż wskazani wyżej świadkowie zgodnie przyznali, że widziały jak pokrzywdzonego atakowały dwie osoby. Jednocześnie przyznały, że pokrzywdzony był bity i kopany. Z ich treści jednoznacznie wynika, że pokrzywdzony był pobity przez dwóch sprawców. Dokonując ustaleń Sąd przede wszystkim zwrócił uwagę na zeznania M. C. (1). Konsekwentnie od początku postępowania podawał on tożsamy przebieg zdarzenia, a podczas okazania mu materiału poglądowego rozpoznał oskarżonego jako sprawcę. Zauważyć należy, iż już w trakcie pierwszego przesłuchania wskazał że jest w stanie go rozpoznać. W przeciwieństwie do dwóch pozostałych w/w świadków. Okoliczność, że nie mógł potwierdzić tego na rozprawie, w ocenie Sądu, nie może stanowić podstawy do odmowy dania wiary jego zeznaniom w szczególności z uwagi na znaczny upływ czasu co uzasadnia takie stanowisko. Dokonując oceny możliwości i sposobu rozpoznania oskarżonego jako sprawcy pobicia pokrzywdzonego Sąd nie dopatrywał się żadnych nieprawidłowości. Jak wynika bowiem z materiału poglądowego

okazywano mu wizerunki-zdjęcia różnych osób- mężczyzn. Kategorycznie wskazał on na oskarżanego. Swoją decyzję logicznie uzasadniał. Nadto zauważyć należy, iż W. D. podał również w swoich zeznaniach, że pokrzywdzony został zaatakowany przez wysokiego mężczyznę który zaatakował pokrzywdzonego na skutek czego ten się przewrócił, a następnie odszedł żeby wrócić po chwili uderzyć i kopać pokrzywdzonego. Zatem w sposób tożsamy podali sposób zachowania sprawcy. Jednocześnie podał w swoich pierwszych, na gorąco zeznaniach, że nie jest w stanie rozpoznać go, nie przyglądał mu się, a wszystko działa się dynamicznie i szybko. Dopiero na rozprawie wskazał jak ubrany był sprawca oraz jego wygląd. W ocenie Sądu jednak te zeznania w tym zakresie nie mogą stanowić ustaleń faktycznych w sprawie. Zauważyć należy, iż bezpośrednio po zdarzeniu świadek nie był w stanie podać żadnych szczegółów, a uczynił to dopiero rok po zdarzeniu. Jeśli zważy się przy tym jego uprzednie twierdzenie że nie przyglądał się sprawcy to w tym zakresie jego zeznania nie mogą stanowić tak istotnych ustaleń w sprawie. Analogicznie zauważyć należy iż świadek J. P. zeznał bezpośrednio po zdarzeniu, że nie widział zdarzenia bo spuścił głowę i tego nie obserwował. Dopiero na rozprawie podał, że zeznał tak albowiem obawiał się sprawców. Nadto wskazał, że obaj ze sprawców mieli na twarzy maski śmierci i byli wysocy. Nie był w stanie podać jak byli ubrani. W ocenie Sądu wobec dużej dynamiki zdarzenia i upływu znacznego czasu oraz kategorycznych zeznań M. C., zeznania tego świadka w tym zakresie nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania pozostałych świadków niewiele wniosły do sprawy poza bezspornymi okolicznościami co do faktu przybycia samochodów wraz z uczestnikami zajścia i ich wtargnięcia na boisko sportowe.

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd nie dał wiary zeznaniom brata oskarżonego. Niewątpliwie jako współuczestnik zdarzenia, ale również brat oskarżonego ma on interes w tym, aby zeznawać na korzyść brata w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej.

Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego uznając, że stanowią one jego dozwoloną linię obrony. Zauważyć należy iż oskarżony początkowo podawał, że w ogóle nie było go w S., żeby później zmienić wyjaśnienia i podać, wobec kategorycznego dowodu w postaci zdjęć z miejsca zdarzenia, że był na miejscu ale nie przeskoczył muru i nie przebywał na boisku. W świetle tak wzajemnie sprzecznych podawanych przez niego okoliczności jak i zeznań M. C., w ocenie Sądu, jego wyjaśnienia są niewiarygodne i z tych powodów Sąd nie dał im wiary.

Dlatego też oskarżony G. G. (1) poprzez to, że w dniu 01 kwietnia 2017 r około godz 12:45 -12:50 w S. woj. (...) na terenie boiska szkolnego do piłki nożnej działając publicznie bez powodu i okazując rażące lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego oraz wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia brał udział w pobiciu T. G. w ten sposób iż używając siły fizycznej popchnął pokrzywdzonego który to przewrócił się na ziemię po czym uderzył pięścią w głowę oraz kopał po całym ciele przez co naraził pokrzywdzonego na wystąpienie skutku określonego w art. 157§1 kk w wyniku czego T. G. doznał obrażeń ciała lekkiego stopnia wstrząśnienia mózgu ,stłuczenia głowy w okolicy ciemieniowo potylicznej ,otarcia naskórka okolicy zewnętrznej oczodołu lewego ,stłuczenia klatki piersiowej i barku lewego wyczerpał znamiona czynu z art. 158§1kk w zw. z art. 57a§1kk

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej jak i dokumentacji medycznej na skutek pobicia pokrzywdzonego stwierdzono u niego m.inn. uraz głowy i oczodołu lewego, które są narządem niezwykle wrażliwym na wszelkie urazy i podatnym na poważne uszkodzenie, co uzasadnia w ocenie Sądu stanowisko, że pokrzywdzony był narażony na uszczerbek na zdrowiu w znaczeniu art. 157 § 1 i pozwala na przyjęcie kwalifikacji udziału oskarżonego w pobiciu, jako realizacji znamion typu czynu zabronionego, określonego w art. 158 § 1kk. Z doświadczenia życiowego również wynika że nawet jedno mocne uderzenie w oko lub jego okolicę czy głowę zwłaszcza ze nastąpiło to wskutek kopnięcia nogą, obutą, może spowodować poważne obrażenia ciała Dlatego też mając powyższe na uwadze oskarżony niewątpliwie obejmował swoją świadomością nastąpienie najdalej idącego skutku. Inny pogląd w ocenie Sądu jest nielogiczny. Bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku z art. 158 § 1 k.k. wynika właśnie ze sposobu działania osób biorących udział w pobiciu pokrzywdzonego, wielokrotnego zadania ciosów i kopania po całym ciele, w okolice głowy (o czym w sposób bezsporny świadczą obrażenia opisane przez biegłego lekarza, dokumentacja lekarska) Jeżeli uwzględnia się przy tym, że pokrzywdzony, nie miał najmniejszej szansy obrony przed dwoma napastnikami –

leżał to każde uderzenie w głowę, a zwłaszcza kopnięcie nogą obutą było zagrożeniem dla zdrowia pokrzywdzonego i narażeniem go na spowodowanie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. Suma natomiast zachowań atakujących, w tym oskarżonego (bicie, kopanie) tym bardziej urealniała to zagrożenie.

Nadto podmiotem przestępstw z art. 158 § 1-3 k.k. jest każdy, kto w jakikolwiek sposób bierze udział w bójce lub pobiciu, niezależnie od tego czy jego osobisty udział wykazuje cechy działania niebezpiecznego dla życia lub zdrowia człowieka, a także niezależnie od tego czy można mu przypisać zadanie ciosu powodującego następstwa, o których mowa w § 2 lub 3 art. 158 k.k. Odpowiedzialność za udział w bójce lub pobiciu ma charakter wspólnej odpowiedzialności osób biorących udział w takim zdarzeniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie II AKa 5/08, 2008.02.13, KZS 2008/3/3). Dodatkowo odpowiedzialność za udział w pobiciu ma bowiem charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, a sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy z nich miał możliwość ich nastąpienia przewidywał albo mógł przewidzieć. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należy, iż jak wynika z jednoznacznych zeznań pokrzywdzonego, był on atakowany przez dwie osoby, w tym przez oskarżonego. Jak zeznał otrzymał on kilka uderzeń w głowę, był kopany. Zatem fakt iż nie był on w stanie podać ile i jakie konkretne uderzenia otrzymał od oskarżonego, w ocenie Sądu, nie stanowi okoliczności wyłączających winę i sprawstwo G. G. (1)

Zauważyć przy tym należy iż zgodnie z art. 57a§1kk Sąd skazując za występki o charakterze chuligańskim, wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Natomiast w myśl art. 115§21kk występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Niewątpliwym zatem jest, mając powyższe na uwadze, że zachowanie oskarżonego polegało na umyślnym zamachu na zdrowie, a oskarżony działał publicznie (pora dzienna, boisko sportowe). Mając natomiast na uwadze treść zeznań pokrzywdzonego brak jest racjonalnego motywu działania oskarżonego tym samym nie istniały w ocenie Sądu okoliczności tłumaczące takie zachowanie oskarżonego. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności w ocenie Sądu nie da się wskazać żadnego racjonalnego motywu działania oskarżonego wobec pokrzywdzonego.. Działanie oskarżonego z rażącym lekceważeniem porządku prawnego przejawia się w przedmiotowej sprawie w oczywistej nieadekwatności reakcji sprawcy do przyczyny zewnętrznej jak również celu działania G. G.. Sposób zachowania pokrzywdzonego nie dawało żadnych podstaw do usprawiedliwienia - w jakimś chociażby stopniu - drastyczności środków podjętych przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego poprzez jego pobicie.. Jak wskazuje zebrany materiał dowodowy zachowanie oskarżonego wyraża przejaw rażącego lekceważenia porządku prawnego poprzez działania drastycznie nieobyczajne, a także działania brutalne.

W przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do przypisania winy oskarżonemu. W czasie popełnienia czynu osiągnął on wiek uzasadniający odpowiedzialność karną, popełnił przestępstwo umyślne, a w sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych uzasadniających wyłączenie jego winy

Wymierzając oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd kierował się dyrektywami sądowego wymiaru kary bacząc by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełniała wobec oskarżonego swe cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd uznał go za znaczny. Za stanowiskiem takim przemawia fakt iż zachowaniem swoim oskarżony godził w dobro chronione prawem tj .życia jak i zdrowia. Sposób działania oskarżonego nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Sąd uznał jednocześnie, że taki wymiar kary spełni podstawowe cele wymiaru sprawiedliwości w zakresie resocjalizacji i wychowania.. Podnieść należy, że oskarżony niewątpliwie działał umyślnie, pobudki jego działania, w ocenie Sądu, jako całkowicie nieuzasadnione były naganne. Podnieść należy, że rozmiar wyrządzonej szkody, jak również sposób

i okoliczności popełnienia przestępstwa przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu taki wymiar kary spełni swoje cele i spowoduje, że oskarżony w przyszłości będzie przestrzegać porządku prawnego oraz, że nie popełni przestępstwa. Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę stosunkowo jego młody wiek

Sąd zastosował warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres lat 2, ponieważ uznał, iż kara ta będzie mieć względem oskarżonego charakter przede wszystkim wychowawczy i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego czynów zabronionych, a nadto wykorzeni w nim poczucie bezkarności. W ocenie Sądu, taki okres warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwością i jednocześnie spełni swe zadania w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Postawi także oskarżonego przed wyborem co do dalszego swojego postępowania i jego konsekwencji.

Jednocześnie Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Tak orzeczony dozór ma na celu wzmocnienie wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, w szczególności zapobiegnięciu ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa.

Sąd zgodnie z dyspozycją art. 57a§2kk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 500 złotych uznając jej wysokość za adekwatną, na tym etapie postępowania w szczególności biorąc pod uwagę charakter doznanych obrażeń przez pokrzywdzonego jaki jego ból i cierpienie..

Pozostałe rozstrzygnięcia uzasadniają powołane przepisy.